

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12CoCsp/17/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119464764
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Martin Štubniak
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:6119464764.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Martina Štubniaka a členiek senátu JUDr. Janky Boroškovovej a JUDr. Danice Kočíčkovej, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., IČO: 35 724 803, so sídlom Pajštúnska č. 5, 851 02 Bratislava, právne zastúpeného: Remedium Legal, s. r. o., IČO: 53 255 739, so sídlom Pajštúnska č. 5, 851 02 Bratislava - Petržalka, proti žalovanej: G. G., narodenej XX. XX. XXXX, trvale bytom N. č. XXX, XXX XX D., štátnej občianke SR, právne zastúpenej JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom so sídlom Janka Kráľa č. 5/A, 984 01 Lučenec, IČO: 37 756 508, o zaplatenie 24.192,41 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 13Csp/15/2020 - 164 zo dňa 31. 03. 2022, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobca je **p o v i n n ý** zaplatiť žalovanej náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom Okresný súd Lučenec (ďalej v texte aj „okresný súd“ resp. „súd prvej inštancie“) žalobu o zaplatenie sumy 24.192,41 Eur s príslušenstvom zamietol (I. výrok) a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania v rozsahu 100 %, vo výške ako bude rozhodnuté osobitným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom (II. výrok).

1.1 Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že právny predchodca žalobcu sa návrhom na vydanie platobného rozkazu domáhal zaplatenia sumy 24.192,41 Eur s príslušenstvom, pričom uviedol, že na základe zmluvy o stavebnom sporení č. 2822943701 bola so žalovanou a T. G., nar. XX. XX. XXXX, bytom N. XXX, N. (ďalej aj len „dĺžnik“) uzatvorená zmluva o mimoriadnom medziúvere č. 2822943 4 02 a stavebnom úvere č. 2822943 7 01 zo dňa 03. 11. 2008 (ďalej aj len „zmluva o úvere“), v súlade s ktorou poskytol žalobca žalovanej a dĺžnikovi medziúver vo výške 31.534,22 Eur. Žalovaná porušila zmluvne dohodnuté podmienky a medziúver prestala riadne a včas splácať. Listom zo dňa 03. 02. 2017 právny predchodca žalobcu vyzval žalovanú na doplatenie omeškaných splátok, pričom žalovanú zároveň upozornil, že v prípade ak omeškané splátky nebudú doplatené, právny predchodca žalobca bude požadovať splatenie celého zostatku úveru s príslušenstvom pred dohodnutou dobou splatnosti. Nakoľko omeškané splátky neboli doplatené právny predchodca žalobcu dňa 17. 03. 2017 vyhlásil mimoriadnu splatnosť zostatku úveru s príslušenstvom. Právny predchodca žalobcu listom zo dňa 05. 12. 2019 vyzval žalovanú na zaplatenie dlžnej sumy. Žalovaná dlžnú sumu nezaplatila.

1.2 Súd prvej inštancie po citácii ust. § 497, § 502 ods. 1, § 503 ods. 1 a 2, § 504 a § 506 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej v texte aj len „ObZ“) v znení ku dňu 03. 11. 2008, § 52 ods. 1, 2, 3 a 4, § 53 ods. 8, § 54 ods. 1, § 100 ods. 1, § 101, § 517 ods. 1 a 2, § 524 ods. 1 a 2 a §

565 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej v texte aj len „OZ“) v znení ku dňu 03.11.2008, § 1 ods. 1, § 1 ods. 2 písm. a) a § 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej v texte aj len „ZoSÚ“) v znení ku dňu 03. 11. 2008, § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení ku dňu 03. 11. 2008, § 2 ods. 1, § 7 ods. 1, 2, 3 a 4, § 8 ods. 2, § 9 ods. 1 a 2 zákona č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení v znení ku dňu 03. 11. 2008, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení ku dňu 01. 10. 2020 uviedol, že z vykonaného dokazovania je zrejme a medzi stranami sporu nebolo sporným, že žalovaná uzatvorila s právnym predchodcom žalobcu Prvá stavebná sporiteľňa, a.s. Zmluvu o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere zo dňa 03.11.2008. K bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, na ktoré žalovaná poukázala v odpore voči platobnému rozkazu súd prvej inštancie uviedol, že v zmysle predloženej zmluvy o mimoriadnom úvere a stavebnom úvere predmet zmluvy bol jasne vymedzený s tým, že s poukazom na § 1 ods. 2 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z.z. sa zákon na predmetnú zmluvu nevzťahuje a preto nie je možné ani posúdenie jej obsahových náležitostí v zmysle § 4 ods. 2 citovaného zákona. Napriek tomu, že vyššie uvedená zmluva nie je zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 258/2001 Z.z., je táto zmluva podľa súdu prvej inštancie nepochybne zmluvou spotrebiteľskou v zmysle § 52 a nasl. OZ.

1.3 Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že k otázke aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní, ktorú žalovaná navrhovala skúmať, avšak ktorú skúma súd taktiež z úradnej povinnosti, túto žalobca EOS KSI Slovensko, s.r.o. odvodil od Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 77/2020 zo dňa 01. 10. 2020, v zmysle ktorej malo dôjsť k postúpeniu pohľadávky pôvodného žalobcu ako veriteľa Prvá stavebná sporiteľňa, a.s. voči žalovanej práve na žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o. Pre platnosť postúpenia bankovej pohľadávky (pôvodný veriteľ Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., Bratislava nepochybne bankovým subjektom je) na tretiu osobu, ktorá nie je bankou (žalobca EOS KSI Slovensko, s.r.o.) je potrebné skúmať naplnenie podmienok § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. V zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách môže banka postúpiť pohľadávku inému subjektu mimo bankového sektoru, a to časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému zročnému dlhu a súčasne musí byť preukázané zaslanie a doručenie výzvy, že dlžník je v omeškaní a preukázať dlžku omeškania dlžníka so zaplatením viac ako 90 dní pod hrozbou postúpenia pohľadávky mimo bankového sektoru. Hmotnoprávnym predpokladom platného postúpenia pohľadávky je teda v prvom rade existencia splatnej pohľadávky. Nakoľko zmluva o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere je zmluvou spotrebiteľskou v prípade zosplatenia zo strany banky je potrebné postupovať v súlade s § 53 ods. 9 OZ teda, ak v tomto prípade plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy sa malo vykonať v splátkach mohol veriteľ uplatniť toto právo podľa § 565 OZ, najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, ak súčasne upozornil spotrebiteľa, v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Z listinných dôkazov predložených v konaní žalobcom, a to upozornenia na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti zo dňa 03. 02. 2017, ktoré bolo doručené žalovanej dňa 08. 02. 2017 a následne oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 17. 03. 2017, ktoré bolo doručené žalovanej podľa doručky dňa 03.03.2017 (čo však podľa súdu prvej inštancie nie je možné logicky napriek tomu, že doručka je opatrená týmto dátumom, keďže toto vyhlásenie muselo byť vypracované 17. 03. 2017 a podľa poštovej pečiatky bolo opečiatkované dodacou poštou 23. 03. 2017, z čoho teda vyplýva, že k prevzatíu muselo dôjsť po 23. 03. 2017 zo strany žalovanej), že veriteľ upozornil na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti dlžníka písomným úkonom zo dňa 03. 02. 2017 s tým, že ak ku dňu 18. 02. 2017 neuhradí dlžné splátky vyhlási mimoriadnu splatnosť úveru. Podľa súdu prvej inštancie výzva zo dňa 03. 02. 2017 obsahovo neuvádza, s ktorými konkrétnymi splátkami je dlžník v omeškaní, uvádza len celkovú výšku omeškaných splátok sumou 1.798,12 Eur vrátane splátky za mesiac február 2017. Splatnosť jednotlivých splátok bola dojednaná vždy prvého dňa v mesiaci a museli byť uhradené veriteľovi do 15-teho dňa každého mesiaca. Na základe takejto výzvy, ktorá určovala lehotu na plnenie do 18. 02. 2017 (15-dňová lehota na plnenie) následne veriteľ prikrčil k zosplateniu celého dlhu. V zmysle § 53 ods. 9 OZ je povinnosťou veriteľa pred zosplatením upozorniť dlžníka na možnosť zosplatenia v lehote nie kratšej ako 15 dní pred zosplatením, čo v tomto prípade veriteľ učinil. Podľa názoru súdu prvej inštancie 15-dňová lehota, ktorú má na mysli upozornenie v zmysle § 53 ods. 9 OZ, je lehota adresovaná v prospech dlžníka, teda ak dlžník prevzal upozornenie 08. 02. 2017 a veriteľ prikrčil k zosplateniu dňa 03. 03. 2017, je potrebné túto lehotu považovať za dodržanú. Samotné oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru napriek tomu, že bolo urobené v rámci lehoty nie kratšej ako 15 dní, je však úkonom jednostranným adresovaný dlžníkovi a preto podlieha ako právny úkon podmienkam určitosti,

jasnosti a zrozumiteľnosti. Súd prvej inštancie konštatoval, že vzhľadom na vyššie uvedené kritériá tento úkon je však neurčitý a nejasný, keďže z neho nevyplýva, pre ktorú konkrétnu splátku veriteľ prikočil k zosplatneniu dlhu, kedy sa stala splatnou, v akej výške. Neuvedenie týchto náležitostí má následne za následok mimo iné aj nemožnosť zistenia plynutia namietaného premlčania zo strany žalovanej. Nie je možné preskúmať, pre ktorú splátku mala byť dodržaná lehota jej omeškania viac ako tri mesiace a či následne pre túto splátku došlo k platnému zosplatneniu celého dlhu do splatnosti nasledujúcej splátky tak, ako to požaduje zákonné ustanovenie § 565 OZ. Samotnému zosplatneniu predchádzala výzva, ktorá síce uvádza celkovú výšku dlhu, avšak vo vzťahu ku konkrétnemu určaniu, s ktorými splátkami je dlžník v omeškaní je taktiež neurčitou. Z vyššie uvedeného dôvodu preto zosplatnenie právneho predchodcu žalobcu súd prvej inštancie považoval za neúčinné a neplatné. Vzhľadom na neúčinnosť a neplatnosť zosplatnenia preto nemohlo dôjsť ani k platnému postúpeniu pohľadávky s poukazom na § 92 ods. 8 zákona o bankách, keďže postupca (banka) postúpil celú podľa neho splatnú pohľadávku, ktorá však v skutočnosti splatnou nebola, a teda k postúpeniu v celosti ani prikočiť nemohol. Postupník (žalobca) teda práva napriek uzatvorenej zmluve o postúpení nenadobudol, a teda ani nie je aktívne vecne legitimovaný na ich uplatnení voči žalovanej.

1.4 Na záver súd prvej inštancie doplnil, že ak by aj teoreticky pripustil možnosť, že úver bol zosplatnený predčasne tak, ako to žalobca a jeho právny predchodca tvrdia, potom splátkou, ktorá by spôsobila splatnosť celého dlhu by musela byť splátka splatná dňa 01. 12. 2016, pretože jedine táto splátka spĺňa pojmové náležitosti § 53 ods. 9 OZ v spojení s § 565 OZ, t.j. najskôr po uplynutí troch mesiacov od 01. 12. 2016, teda po 01.03.2017 (výzva s upozornením zo dňa 03. 02. 2017 s možnosťou zosplatnenia), avšak právo na zosplatnenie by musel uplatniť veriteľ do splatnosti ďalšej splátky, teda do 01. 04. 2017, čo urobil, keďže zosplatnil dlh 17. 03. 2017. Ak teda tou splátkou, ktorá spôsobila predčasnú splatnosť je splátka splatná dňa 01. 12. 2016, potom premlčaciu lehotu na uplatnenie je potreba počítat od splatnosti tejto splátky, ktorá splatnosť spôsobila, a preto, ak žaloba (návrh na vydanie platobného rozkazu, č. I. 5 a 6 spisu) bola podaná dňa 16. 12. 2019, je podaná po trojročnej premlčacej lehote na uplatnenie práva. Uvedené však súd prvej inštancie dal do pozornosti len v rovine teoretickej, keďže a priori považoval zosplatnenie úveru za neúčinné a neplatné a z toho vyplývajúce neúčinné a neplatné aj postúpenie celej pohľadávky na žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., a teda považoval tento subjekt za nie aktívne vecne legitimovaný v spore.

1.5 Po citácii ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Civilného sporového poriadku (ďalej v texte len „CSP“) súd prvej inštancie uviedol, že nakoľko bola žalovaná v konaní úspešná, súd prvej inštancie jej preto priznal právo na náhradu trov konania od žalobcu v rozsahu 100 %.

2. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Odvolanie podal z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b) a h) CSP. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 CSP ho zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu, resp. v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 CSP ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si vyčísľil trovy odvolacieho konania.

2.1 V I. časti odvolania s názvom „K určitosťi právneho úkonu pri vyhlásení mimoriadnej splatnosti a aktívnej vecnej legitimácii“ uviedol, že v žiadnom prípade sa nemožno stotožniť s právnym názorom súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého je pri uplatnení tohto práva potrebné špecifikovať, pre nesplnenie ktorej splátky je toto právo uplatnené, nakoľko to nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu - resp. naopak, bolo by to úplne nadbytočné, keďže v zmysle ust. § 565 OZ nemožno toto právo uplatniť pre nesplnenie inej splátky, než tej, ktorá bezprostredne predchádza uplatneniu tohto práva (nakoľko po splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky toto právo zaniká). V zmysle uvedeného mal žalobca za to, že oprávnenie postupcu vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pre nezaplatenie splátok splatných pred 01. 03. 2017 (všetky omeškané splátky splatné pred tou splátkou, ktorá bezprostredne predchádzala uplatneniu práva podľa § 565 OZ) zaniklo v súlade s ust. § 565 OZ splatnosťou ďalšej splátky úveru. Z uvedených dôvodov je podľa neho zrejmé, že v prípade, ak postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 17. 03. 2017 - toto svoje právo uplatnil v súlade s ust. § 565 OZ pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 01. 03. 2017 (t. j. splátky, ktorá vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru bezprostredne predchádzala a pre ktorej nezaplatenie mohol ako jedinej (!) v súlade s ust. § 565 OZ vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru) a zároveň toto svoje právo uplatnil v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ po omeškaní spotrebiteľa (žalovanej) s platením splátok po dobu dlhšiu ako 3 mesiace, pričom spotrebiteľ (žalovaná) bola nesporne na toto oprávnenie veriteľa upozornená (podaním zo dňa 03. 02. 2017). Žalobca v súvislosti s uplatnením

práva podľa § 565 OZ v nadväznosti na § 53 ods. 9 OZ poukázal na to, že OZ v žiadnom ustanovení neustanovuje povinnosť špecifikácie, pre ktorú splátku sa toto právo uplatňuje. V tomto ohľade sa podľa neho nemožno stotožniť ani so záverom súdu prvej inštancie, že by určením tejto splátky došlo tiež k určeniu, od ktorej splátky začína plynúť premlčacia doba - tieto závery nevyplývajú zo zákona a sú nepreskúmateľné. Ak preto súd prvej inštancie vyložil toto ustanovenie tak, že v spotrebiteľských veciach je právo podľa ust. § 565 OZ potrebné využiť tak, že v ňom veriteľ špecifikuje splátku, pre ktorú toto právo uplatňuje - potom podľa názoru žalobcu vykladá ust. § 565 OZ contra legem, nakoľko takýto výklad z uvedeného ustanovenia v žiadnom prípade nevyplýva.

2.2 Ďalej žalobca zdôraznil, že ak by mal zákonodarca úmysel, aby sa ust. § 565 OZ v spojení s ust. § 53 ods. 9 OZ malo vykladať tak, ako uviedol súd prvej inštancie - potom by výslovne uviedol, že v prípade plnení zo spotrebiteľskej zmluvy sa druhá veta ust. § 565 OZ neaplikuje a veriteľ je pod sankciou neplatenosti právneho úkonu povinný špecifikovať, pre nesplnenie ktorej splátky toto právo uplatňuje. Ak sa však druhá veta tohto ustanovenia aplikuje na spotrebiteľské spory, potom žiadnym výkladom nemožno dospieť k záveru, že k uplatneniu práva podľa § 565 OZ dochádza pre nesplnenie inej splátky, než tej, ktorá bezprostredne predchádza uplatneniu tohto práva - nakoľko iný výklad je v priamom rozpore s druhou vetou ust. § 565 OZ - a v nadväznosti na uvedený je nesprávny záver súdu prvej inštancie o neplatnosti tohto právneho úkonu pre neurčitosť. Ak teda veriteľ uplatňuje právo podľa § 565 OZ v právnom vzťahu vzniknutom zo spotrebiteľskej zmluvy, musí byť spotrebiteľ v 3 mesačnom omeškaní s platením splátok (ako vyžaduje ust. § 53 ods. 9 OZ), musí byť súčasne upozornený na možnosť uplatnenia práva podľa § 565 OZ, (ako vyžaduje ust. § 53 ods. 9 OZ), avšak napriek tomu môže byť toto právo dodávateľom uplatnené v zmysle druhej vety ust. § 565 OZ, len pre nesplnenie splátky, ktorá bezprostredne predchádza uplatneniu tohto práva, nakoľko pre všetky skôr splatné splátky toto právo podľa druhej vety ust. § 565 OZ zaniklo. Z uvedeného dôvodu pre všetky splátky, ktoré predchádzajú uplatneniu tohto práva plynie samostatná trojročná premlčacia doba od splatnosti tej-ktorej splátky (v zmysle prvej vety ust. § 103 OZ) a pre všetky splátky, ktoré nasledujú po uplatnení tohto práva plynie premlčacia doba od splatnosti splátky, ktorá bezprostredne predchádza uplatneniu tohto práva, nakoľko v zmysle ust. § 565 OZ nemohlo dôjsť k uplatneniu tohto práva pre žiadnu inú splátku dlhu - v dôsledku čoho sú podľa žalobcu nesprávne závery súdu prvej inštancie, v zmysle ktorých by mal veriteľ „určiť“ pre ktorú splátku uplatňuje uvedené právo a tým aj „určiť“ zákonnú premlčaciu dobu. Žalobca mal za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je navyše nepreskúmateľné, nakoľko z neho nemožno vyvodit', ako sa súd prvej inštancie vysporiadal s druhou vetou ust. § 565 OZ.

2.3 Odvolávajúc sa na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 6CoCsp/53/2021 zo dňa 18. 01. 2022, žalobca zhodne zastával právny názor, že zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva povinnosť veriteľa uviesť v oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti konkrétne, ktorá splátka mimoriadnu splatnosť vyvolala. Teda jednoducho povedané, postupcovi, resp. žalobcovi žiadna právna norma neukladala povinnosť v podaní zo dňa 17. 03. 2017, ktorou došlo k mimoriadnej splatnosti úveru uviesť splátku, pre ktorú k tomuto zosplatneniu aj došlo. Na základe vyššie uvedených skutočností žalobca zastával názor, že postupca využil právo podľa § 565 OZ a zosplatnil úver podaním zo dňa 17. 03. 2017 v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ v spojitosti s ust. § 565 OZ - a z jeho strany nedošlo k porušeniu žiadnej zákonnej povinnosti, v dôsledku čoho nemožno súhlasiť so závermi súdu prvej inštancie, ohľadom toho, že by takéto uplatnenie práva malo byť neplatným právnym úkonom. Na základe uvedeného považoval žalobca za nesporné, že v konaní bolo preukázané, že žalovaná bola v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve banky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a teda bolo preukázané, že zo strany postupcu žalobcu nedošlo k porušeniu ust. § 92 ods. 8 ZoB Žalobca je v konaní aktívne vecne legitimovaný a ak okresný súd svojim výkladom dospel k záveru o opaku, tak okresný súd podľa názoru žalobcu vec nesprávne právne posúdil a nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

2.4 Žalobca ďalej zastával názor, že mu nie je zrejmé, s akou doručenkou sa súd prvej inštancie oboznámil, keď vyhodnotil, že podanie označené ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru“ zo dňa 17. 03. 2017 bolo doručené dňa 03. 03. 2017, nakoľko v priloženom dôkaze je na doručenke jasne uvedený ako dátum doručenia a prevzatia písomnosti žalovanou deň 23. 03. 2017.

2.5 V II. časti odvolania s názvom „K nesprávnemu právnemu posúdeniu začiatku plynutia premlčacej doby“ žalobca pre úplnosť uviedol, že sa nestotožňuje s výkladom, v zmysle ktorého súd prvej inštancie

považuje za splátku, ktorá vyvolala vyhlásenie mimoriadnej splatnosti nie tú splátku, ktorá vyhláseniu mimoriadnej splatnosti bezprostredne predchádzala (podľa druhej vety § 565 OZ), ale tú, ktorá o tri mesiace predchádzala splátke, ktorá bezprostredne predchádzala vyhláseniu mimoriadnej splatnosti. Žalobca mal za to, že premlčacia doba pre všetky splátky splatné po 17. 03. 2017 začala v súlade s ustanovením § 103 OZ plynúť odo dňa nasledujúceho po dni zročnosti splátky, pre nesplnenie ktorej došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru (v posudzovanom prípade odo dňa 01. 03. 2017) a uplynula by najskôr dňa 01. 03. 2020. Keďže žaloba bola na súde podaná dňa 16. 12. 2019, mal žalobca za to, že svoj nárok uplatnil na súde pred uplynutím premlčacej doby a súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, ak dospel k opačnému záveru.

3. Žalovaná v I. časti vyjadrenia k odvolaniu s názvom „K neurčitosti úkonu zosplatnenia“ uviedla, že prezentovaná argumentácia žalobcu síce polemizuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, ale neobsahuje žiadne nové tvrdenia vo väzbe na základné piliere právneho názoru žalovanej, ktoré tvoria základ pre záver o nedostatku vecnej legitímácie žalobcu s následkom zamietnutia žaloby. Dala do pozornosti súdu prvej inštancie, že síce zákon *expressis verbis* v § 53 ods. 9 OZ, či § 565 OZ nepožaduje od veriteľa, aby uviedol v upozornení, ktoré predchádza zosplatneniu konkrétnu splátku, s ktorou je dlžník v omeškaní, a pre ktorú využil svoje právo zosplatniť úver. Avšak z dôvodu určitosti a jasnosti tak dôležitého právneho úkonu, akým je zosplatnenie úveru, je potrebné uzavrieť, že takáto konkretizácia je nutná. V tejto súvislosti poukázala na všeobecné ustanovenie § 37 OZ, ktorý vyžaduje, aby sa právny úkon urobil slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný, čo žalobca opomína. Ďalej mala za to, že tvrdenie žalobcu, že uplatnil svoje právo podľa § 565 OZ pre nezaplatenie splátky splatnej ku dňu 01. 03. 2017 je účelové a vyplývajúce z nesprávneho výkladu ustanovení § 53 ods. 9 OZ, § 565 OZ. Bola toho názoru, že pokiaľ by splátka splatná 01. 03. 2017 mala byť splátkou, pre ktorú žalobca uplatnil svoje právo úver predčasne zosplatniť, musel by byť súčasne s touto splátkou v omeškaní viac ako tri mesiace, z čoho vyplýva, že trojmesačné omeškanie by mohlo nastať najskôr dňa 01. 06. 2017, a teda najskôr by úver mohol byť zosplatnený po tomto dátume.

3.1 Ďalej uviedla, že z dikcie § 53 ods. 9 OZ priamo vyplýva, že právo vyhlásiť predčasnú splatnosť vznikne veriteľovi najskôr po uplynutí 3 mesiacov omeškania. Čiže sa nemožno stotožniť s názorom žalobcu, že by oprávnenie predčasne zosplatniť úver malo vznikáť aj pri splátkach splatných skôr a medzičasom vždy zanikalo. Počas doby troch mesiacov omeškania so zaplacením splátky právo predčasne zosplatniť úver ani nevzniklo. Mala za to, že žalobca nesprávne kombinuje ustanovenie § 53 ods. 9 OZ s § 565 (druhá veta), keďže § 565 (druhá veta) stanovuje časový limit pre uplatnenie práva úver predčasne zosplatniť. Zjednodušene povedala, že veriteľ musí najprv splniť zákonné podmienky pre vznik oprávnenia úver predčasne zosplatniť a následne rešpektovať časový úsek, do kedy vzniknuté právo úver predčasne zosplatniť uplatniť. Zo strany žalobcu ide podľa nej o účelovú argumentáciu s následným cieľom legitimizovať úkon zosplatnenia a súčasne polemizovať o začiatku plynutia premlčacej doby a následne vyvodzovať pre seba priaznivé, hoci nesprávne závery. Zdôraznila, že v konaní nebolo preukázané, že by právny predchodca žalobcu zákonným spôsobom predčasne ukončil alebo iným spôsobom zosplatnil poskytnutý úver do momentu postúpenia predmetnej pohľadávky žalobcovi. Právny predchodca žalobcu, tak postúpil predmetnú pohľadávku bez toho, aby bol poskytnutý úver zosplatnený. Mala tak za to, že pri postúpení pohľadávky došlo k porušeniu § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. a taktiež aj k porušeniu ustanovení Občianskeho zákonníka a v takom prípade je nutné posudzovať úkon postúpenia pohľadávky na základe zmluvy o postúpení ako neplatný právny úkon podľa § 39 OZ. Žalobca teda nie je v konaní nositeľom aktívnej vecnej legitímácie, čo bolo primárnym dôvodom pre zamietnutie žaloby v celom rozsahu súdom prvej inštancie. Dodatočne k avizovanej polemike žalobcu sumárne uviedla, že ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (v zmysle ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka), začne plynúť premlčacia doba celého dlhu odo dňa zročnosti nesplnenej splátky. Na základe uvedeného je teda podľa nej zrejmé, že premlčanie celého dlhu nie je viazané na okamih využitia práva v zmysle ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka veriteľom, ale na okamih splatnosti tej splátky, kvôli ktorej toto právo veriteľ využíva. Uvedené závery potvrdzuje i rozhodovacia prax súdov Slovenskej republiky, ktoré vo vzťahu k tejto otázke zastávajú už jednotný názor.

3.2 V II. časti vyjadrenia s názvom „K premlčaniu nároku žalobcu“ žalovaná uviedla, že zásadné, je nutné pre posúdenie vnesenej námietky premlčania skúmať skutočnosť, s ktorou splátkou mal byť žalovaný v omeškaní viac ako tri mesiace, keďže práve táto splátka je splátkou, ktorá zosplatnenie vyvolala a odvíja sa od nej začiatok plynutia 3-ročnej premlčacej lehoty. Zdôraznila, že pri zosplatnení úveru postupom

podľa § 565 OZ a aplikovaní „ochranárskeho“ ustanovenia § 53 ods. 9 OZ, začína plynúť premlčacia doba nie odo dňa zosplatnenia, ale v zmysle § 103 OZ odo dňa splatnosti nesplnenej splátky. Mala za to, že nárok žalobcu je v celom rozsahu premlčaný. Na podporu právneho názoru, že v predmetnom prípade je potrebné aplikovať premlčaciu lehotu podľa ust. § 103 veta druhá Občianskeho zákonníka, žalovaná poukázala na viaceré rozhodnutia krajských súdov.

3.3 Na základe vyššie uvedeného žalovaná odvolaciu súdu navrhla, aby rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny v celom rozsahu a priznal jej aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4. Žalobca vo vyjadrení k vyššie uvedenému vyjadreniu žalovanej v I. časti s názvom „K aktívnej vecnej legitímácii“ uviedol, že podal odvolanie z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci; argumenty týkajúce sa nepreskúmateľnosti či zmätočnosti rozsudku uvádza v odvolaní len podporne. Naďalej zotrval na svojich tvrdeniach, že bol dodržaný postup vyplývajúci z dikcie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. zákona o bankách, ako aj postup podľa § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, tak ako to uviedol v odvolaní. Ním prezentovaná argumentácia jasne zdôvodňuje, v čom je podľa jeho názoru rozhodnutie súdu nesprávne. Ďalej na podporu svojich tvrdení poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3 Cdo 57/2020 zo dňa 29. 09. 2021. Poukázal na skutočnosť, že žalobu o zaplatenie 24.192,41 Eur s príslušenstvom voči žalovanej podával ešte pôvodný veriteľ Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., so sídlom Bajkalská 30, 829 48 Bratislava - Ružinov, IČO: 31 335 004, pričom súd prvej inštancie pripustil zmenu subjektov na strane žalobcu svojím uznesením 3Csp/15/2020-73 zo dňa 22. 10. 2020. Podľa žalobcovho názoru z citovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že ak súd vyhovie návrhu na zmenu žalobcu (napr. z dôvodu postúpenia pohľadávky), nemal by následne v konaní s novým žalobcom žalobu zamietnuť pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie pre neplatné postúpenie pohľadávky.

4.1 V II. časti vyjadrenia s názvom „K právnemu posúdeniu začiatku plynutia premlčacej doby“ žalobca poukázal na viaceré rozhodnutia krajských súdov. Žalobca mal za to, že dostatočne objasnil všetky skutočnosti potrebné pre rozhodnutie súdu viacerými podaniami, ako aj ku svojim tvrdeniam predložil všetky potrebné dôkazy. V zmysle vyššie uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 CSP ho zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu, resp. v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 CSP napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Žalovaná vo vyjadrení k vyššie uvedenému vyjadreniu odvolateľa v I. časti s názvom „Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie“ uviedla, že žalobca nesprávne poukazuje na skutočnosť, že pokiaľ súd prvej inštancie pripustil zmenu subjektov na strane žalobcu, nemôže byť následne žaloba zamietnutá z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Pre zmenu subjektov musia byť splnené v zmysle § 80 CSP tri podmienky, po splnení ktorých súd musí uznesením pripustiť zmenu na strane žalobcu (1/ zmenu navrhne žalobca, 2/ subjekt nastupujúci na miesto žalobcu súhlasí, 3/ preukáže sa prevod práva). Výklad, ktorý poskytuje žalobca je extenzívny a presahuje zákonom stanovené podmienky v § 80 CSP. Zdôraznila, že posudzovanie, či nový žalobca je aktívne vecne legitímovaným, a teda, či nový žalobca aj skutočne je nositeľom hmotného práva, ktoré je uplatňované v konaní, prislúcha súdu prvej inštancie najskôr po vykonaní dokazovania vo veci samej. Mala za to, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca nie je v konaní nositeľom aktívnej vecnej legitímácie, čo bolo primárnym dôvodom pre zamietnutie žaloby v celom rozsahu súdom prvej inštancie.

5.1 V II. časti vyjadrenia s názvom „K premlčaniu nároku žalobcu“ uviedla, že žalovaný v súvislosti s posúdením námietky premlčania iba poukazuje na podľa jej názoru ojedinelé súdne rozhodnutia vyšších súdov a neuvádza v zásade „nič nové“ a spôsobilé pri preukazovaní, že súd prvej inštancie pochybil pri svojom právnom posúdení. Žalovaná zotrvala na svojom právnom názore a súčasne právny názor súdu prvej inštancie považuje za fundovaný a správny, rešpektujúc rozhodovaciu prax Krajského súdu Banská Bystrica.

5.2 Na základe vyššie uvedeného žalovaná odvolaciu súdu navrhla, aby rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny v celom rozsahu a priznal jej aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

6. V dôsledku podaného odvolania krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 a contrario, len v rozsahu odvolania žalobcu podľa § 379 CSP a z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

7. V posudzovanej veci okresný súd odvolaním napadnutým rozsudkom zamietol žalobu z dôvodu, že zosplatnenie právneho predchodcu žalobcu je neúčinné a neplatné, nakoľko z vyhlásenie o mimoriadnej splatnosti ako aj predchádzajúcej výzvy nevyplýva, pre ktorú konkrétnu splátku veriteľ prikočil k zosplatneniu dlhu, kedy sa stala splatnou, v akej výške. Vzhľadom na neúčinnosť a neplatnosť zosplatnenia, preto podľa súdu prvej inštancie nemohlo dôjsť ani k platnému postúpeniu pohľadávky s poukazom na § 92 ods. 8 Zákona o bankách, keďže postupca (banka) postúpil celú podľa neho splatnú pohľadávku, ktorá však v skutočnosti splatnou nebola. Postupník (žalobca) teda práva napriek uzatvorenej zmluve o postúpení nenadobudol, a teda ani nie je aktívne vecne legitimovaným na ich uplatneniu voči žalovanej.

8. Odvolací súd sa s uvedeným právnym posúdením aktívnej vecnej legitimácie okresným súdom nestotožnil a to s nasledovných dôvodov.

9. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že v predmetnej veci sa žalobca domáha žalovanej sumy, nakoľko žalovaná (spolu so spoludlžníkom, ktorý už zomrel) uzatvorila s právnym predchodcom žalobcu a to Prvou stavebnou sporiteľňou zmluvu o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere zo dňa 03. 11. 2008 (č. I. 9 - 12 spisu). Nakoľko žalovaná prestala úver riadne a včas splácať, listom zo dňa 03. 02. 2017 ju právny predchodca žalobcu vyzval na doplatenie splátok (č. I. 14 spisu). Nakoľko dlžné splátky neboli zaplatené, dňa 17. 03. 2017 vyhlásil mimoriadnu splatnosť (č. I. 15 spisu). V konaní nebolo sporné, že predmetná zmluva je spotrebiteľská zmluva v zmysle § 52 a nasl. OZ.

10. Podľa odvolacieho súdu právny predchodca žalobcu (ďalej aj „postupca“) v posudzovanom prípade vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, t. j. požiadala o zaplatenie celej pohľadávky v dôsledku neplnenia splátok riadne a včas v súlade s ust. § 565 OZ v spojení s ust. § 53 ods. 9 OZ. Žalovaná sa pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru omeškala (viac ako tri mesiace, poslednú splátku uhradila 04. 10. 2016, č. I. 20 spisu a č. I. 137 spisu) s úhradou dohodnutých mesačných splátok riadne a včas a bola vyzývaná - výzvou zo dňa 03. 02. 2017, v ktorej bola upozornená na oprávnenie postupcu vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru v prípade, ak dlžnú sumu neuhradí do 15 dní od doručenia tejto výzvy. Následne v súlade s ust. § 565 OZ (za súčasného splnenia podmienok podľa § 53 ods. 9 OZ) postupca podaním zo dňa 17. 03. 2017 s predmetom „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru“ uplatnil právo na zaplatenie všetkých splátok pre neplnenie povinností dohodnutých v zmluve, a to splácaním úveru riadne a včas, v dôsledku čoho sa stal úver splatným v celom rozsahu.

11. Odvolací súd konštatuje, že zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva povinnosť veriteľa uviesť v oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti konkrétne, ktorá splátka mimoriadnu splatnosť vyvolala. Uvedené je možno vyvodit' podľa § 565 OZ v spojení s § 53 ods. 9 OZ. Nakoľko bol teda úkon zosplatnenia uskutočnený platne, z uvedeného dôvodu je preto odvolacia námietka žalobcu týkajúca sa aktívnej vecnej legitimácie dôvodná.

12. Navyše pokiaľ súd prvej inštancie uviedol, že: „ Z listinných dôkazov predložených v konaní žalobcom, a to upozornenia na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti zo dňa 03.02.2017, ktoré bolo doručené žalovanej dňa 08.02.2017 a následne oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 17.03.2017, ktoré bolo doručené žalovanej podľa doručky dňa 03.03.2017 (čo však nie možné logicky napriek tomu, že doručka je opatrená týmto dátumom, keďže toto vyhlásenie muselo byť vypracované 17.03.2017 a podľa poštovej pečiatky bolo opečiatkované dodacou poštou 23.03.2017, z čoho teda vyplýva, že k prevzatíu muselo dôjsť po 23.03.2017 zo strany žalovanej), že veriteľ upozornil na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti dlžníka písomným úkonom zo dňa 03.02.2017 s tým, že ak ku dňu 18.02.2017 neuhradí dlžné splátky vyhlási mimoriadnu splatnosť úveru.“, odvolací súd po oboznámení sa s doručenkou priloženou žalobcom v odvolacom konaní (č. I. 196 spisu) uvádza, že „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru“ žalovaná potvrdila prijatím dňa 23. 03. 2017. Na č. I. 15 spisu sa nachádza neúplná doručka o doručení „Oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru“ a preto mal okresný súd za to, že bolo žalovanou prevzaté 03. 03. 2017 . Odvolací

súd má teda za to, že „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru“ bolo žalovanej riadne doručené, pričom ho prevzala 23. 03. 2017.

13. Ďalej odvolací súd z obsahu spisu zistil, že žalovaná v predmetnej veci vzniesla aj námietku premičania, nakoľko posledná splátka bola uhradená dňa 04. 10. 2016 (č. l. 137, 154 rub a 155 spisu). S uvedeným sa súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vysporiadal tak, že na záver dodal, že keby teoreticky nepovažoval zosplatenie úveru za neúčinné, tak mal za to, že splátkou, ktorá by spôsobila splatnosť celého dlhu musela byť splátka splatná dňa 01.12.2016, pretože jedine táto splátka spĺňa pojmové náležitosti § 53 ods. 9 OZ v spojení s § 565 OZ, t.j. najskôr po uplynutí troch mesiacov od 01.12.2016, teda po 01.03.2017 (výzva s upozornením zo dňa 03.02.2017 s možnosťou zosplatenia), avšak právo na zosplatenie by musel uplatniť veriteľ do splatnosti ďalšej splátky, teda do 01.04.2017, čo urobil, keďže zosplatnil dlh 17.03.2017. Ak teda tou splátkou, ktorá spôsobila predčasnú splatnosť je splátka splatná dňa 01.12.2016, potom premičiacu lehotu na uplatnenie je potreba počítvať od splatnosti tejto splátky, ktorá splatnosť spôsobila, a preto ak žaloba bola podaná dňa 16. 12. 2019, je podaná po trojročnej premičacej lehote na uplatnenie práva.

14. Žalobca v odvolaní mal za to, že premičacia doba pre všetky splátky splatné po 17. 03. 2017 začala v súlade s ustanovením § 103 OZ plynúť odo dňa nasledujúceho po dni zročnosti splátky, pre nesplnenie ktorej došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru (v posudzovanom prípade odo dňa 01.03.2017, teda výlučne od splátky, ktorá vyhláseniu mimoriadnej splatnosti bezprostredne predchádzala) a uplynula by najskôr dňa 01. 03. 2020. Keďže žaloba bola na súde podaná dňa 16. 12. 2019, mal žalobca za to, že svoj nárok uplatnil na súde pred uplynutím premičacej doby a súd vec nesprávne právne posúdil, ak dospel k opačnému záveru.

15. Odvolací súd sa s uvedeným právnym posúdením premičania okresným súdom stotožnil a naopak nestotožnil sa s argumentáciou žalobcu, že premičiacu dobu je potrebné počítvať odo dňa splatnosti splátky, ktorá zosplateniu bezprostredne predchádzala a to s nasledovných dôvodov.

16 Podľa ust. § 565 OZ, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

17. Ak bolo pre splnenie dlhu (úveru) dohodnuté plnenie v splátkach, a dlžník sa dostal do omeškania so zaplatením niektorej zo splátok, vzniká veriteľovi právo žiadať o zaplatenie celej pohľadávky (úveru, pôžičky) len v tom prípade, ak to bolo dohodnuté alebo určené v rozhodnutí.

18 Podľa ustanovenia § 53 ods. 9 OZ, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

19. Ustanovenie § 53 ods. 9 OZ dopĺňa, spresňuje ďalšie kumulatívne zákonné podmienky umožňujúce právo veriteľa žiadať dlžníka - spotrebiteľa o zaplatenie celej pohľadávky, pozostávajúce z oddialenia výkonu tohto práva veriteľa (o 3 mesiace) a súčasne jeho pozitívneho konania smerujúceho k včasnému upozorneniu na uplatnenie svojho práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka (výzva).

20. V poradí prvá z kumulatívnych zákonných podmienok §-u 53 ods. 9 OZ ustanovuje, že právo na jednorazové splatenie pohľadávky bude mať veriteľ najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky. Keďže ustanovenie § 53 ods. 9 OZ má predstavovať výhodnejší právny režim oproti všeobecnej norme § 565 OZ, je potrebné ustáliť, že právo podľa odseku 9 môže veriteľ vykonať len po uplynutí zákonnej lehoty, ktorú nemožno skrátiť, ale za predpokladu, že omeškanie s uvedenou splátkou, s ktorou je v omeškaní viac ako 3 mesiace trvá.

21. Podľa § 103 OZ, ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premičacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premičacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

22. Ustanovenie § 103 OZ treba vykladať vo väzbe na právne dôsledky uvedené v § 565 OZ v spojení s § 53 ods. 9 OZ, ktoré obmedzuje veriteľa v práve požadovať splnenie celého dlhu. Trojročná premlčacia doba, pokiaľ ide o celý zostávajúci dlh, začína plynúť odo dňa splatnosti nesplnenej splátky (s omeškaním, ktorej došlo k platnému zosplateniu dlhu).

23. Ustanovenie § 101 Občianskeho zákonníka je úpravou všeobecnou (lex generalis) a ustanovenie § 103 Občianskeho zákonníka vo vzťahu k nemu je lex specialis, t. j. osobitnou úpravou, ktorá má pred aplikáciou všeobecnej úpravy prednosť. Keďže § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka umožňuje predčasné splatenie uplatniť až po trojmesačnom omeškaní s niektorou splátkou, je práve táto splátka, s ktorou je spotrebiteľ v omeškaní 3 mesiace tou splátkou, pre nesplnenie ktorej sa stane zročným celý dlh v zmysle § 103 Občianskeho zákonníka a od splatnosti tejto nesplnenej splátky začne plynúť premlčacia doba. Ak dôjde k zosplateniu dlhu prednosť má úprava druhej vety §-u 103 Občianskeho zákonníka a počiatok plynutia premlčacej doby bude viazaný na zročnosť tej splátky, ktorá zosplatenie celého dlhu vyvolala (splátka, s ktorou je dlžník v omeškaní 3 mesiace).

24. Zákon teda v tomto prípade osobitne stanovuje, kedy začína plynúť premlčacia lehota v prípade zročnosti celého dlhu. Ak došlo zo strany dodávateľa k využitiu práva na zosplatenie, v súlade s § 53 ods. 9 OZ v spojení s § 565 OZ, premlčacia lehota v zmysle druhej vety § 103 OZ začne plynúť odo dňa zročnosti tej splátky, od splatnosti (zročnosti) ktorej uplynuli 3 mesiace a omeškanie s ňou trvá (pre ktorú k zosplateniu došlo, ktorá zosplatenie vyvolala). V konaní bolo nesporne zistené, že právny predchodca žalobcu zosplatnil úver k 17. 03. 2017, po tom, čo žalovanú v zmysle § 59 ods. 3 OZ upozornil na možnosť využitia predčasnej splatnosti úveru listom zo dňa 03. 02. 2017, žalovaná uhradila poslednú splátku ako sama uviedla dňa 04. 10. 2016 (č. l. 137 spisu v spojení s č. l. 20 spisu, toto nie je ani sporné, ale splátka bola dohodnutá vo výške 262 Eur - č. l. 10 spisu a ku dňu 04. 10. 2016 uhradila sumu 156,64 Eur - č. l. 20 spisu, pričom poslednú úhradu vo výške 262 Eur uhradila až dňa 30. 05. 2016). Návrh na vydanie platobného rozkazu bol podaný na súd dňa 16. 12. 2019 - č. l. 5 spisu (splatnosť splátky bola dohodnutá k 15. dňu v mesiaci, č. l. 10 spisu), teda žalobca jednoznačne podal žalobu na súd po uplynutí premlčacej doby (k zosplateniu bola žalovaná 3 mesiace v omeškaní so splátkou splatnou 15. 12. 2016,). Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu, že ku dňu 17. 03. 2017 zosplatnil dlh pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 15. 03. 2017, a teda nárok nie je premlčaný, odvolací súd uvádza, že so splátkou splatnou 15. 03. 2017, nebola žalovaná v omeškaní dlhšie ako tri mesiace ku dňu zosplatenia, a teda nespĺňala podmienky pre zosplatenie dlhu, a preto od jej zročnosti nezačína plynúť premlčacia doba celého dlhu.

25. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd po prejednaní odvolania žalobcu dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku o zamietnutí žaloby vecne správny a preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Záver prvoinštančného súdu o zamietnutí žaloby z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu pre nedodržanie postupu zosplatenia úveru v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 OZ a § 92 ods. 8 zákona o bankách síce nebol správny, avšak zamietnutie žaloby bolo dôvodné, pretože podľa odvolacieho súdu žalobca podal žalobu na súd po uplynutí premlčacej doby.

26. Je potrebné uviesť, že hoci súd prvej inštancie neaplikoval na plynutie premlčacej doby v rozhodnutí zákonné ustanovenie § 103 OZ (aplikoval na vec všeobecné zákonné ustanovenie § 101 OZ), jeho rozhodnutie je vo výsledku správne. Opodstatnene teda súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu. Žalobca v rámci odvolacieho konania v odvolaní (č. l. 192 rub) aj v duplike k vyjadreniu žalovanej (č. l. 221 rub), ako aj žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu aj počas konania na súde prvej inštancie (č. l. 211 a č. l. 154rub - 155) sa písomne vyjadrili k právnomu posúdeniu začiatku plynutia premlčacej doby s poukazom na § 103 OZ. Odvolací súd v tejto súvislosti dodáva, že nebol dôvod vyzývať sporové strany na vyjadrenie sa k možnému použitiu ust. § 103 OZ, (ktorý bol v konečnom dôsledku rozhodujúci pre právne posúdenie tohto sporu), pretože ust. § 382 CSP je zamerané na prevenciu pred tzv. prekvapivými rozhodnutiami odvolacieho súdu v prípade, že súd prvej inštancie posúdil vec podľa úplne iného ustanovenia všeobecne záväzného právneho predpisu, než je potrebné aplikovať podľa odvolacieho súdu. V takom prípade je odvolací súd povinný stranám poskytnúť procesný priestor na zaujatie stanoviska, čím sa obsahovo naplní (ústavný) princíp predvídateľnosti súdneho rozhodnutia. V zmysle ust. § 382 CSP sa ustanovením všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní nebolo použité rozumie také ustanovenie, o ktorého výklad, resp. použitie nežiadala v priebehu konania žiadna sporová strana. V tomto prípade žalobca už v odvolaní, aj v duplike k vyjadreniu žalovanej (č. l. 192 rub a č. l. 221 rub), ako aj žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu aj počas konania na

súde prvej inštancie (č. I. 211 a č. I. 154 rub-155) poukazovali na použitie ust. § 103 OZ. Obe strany teda mali počas celého konania široké možnosti vyjadriť sa k uvedenému ustanoveniu, preto ani jedna z nich nemôže pociťovať ujmu v tom, že by sa rozhodlo podľa takého ustanovenia, ktorého aplikáciu nemohli predpokladať, resp. bola by pre nich prekvapením.

27. Odvolací súd na základe vyššie uvedeného rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, a to aj v závislom výroku o náhrade trov konania, o ktorých súd prvej inštancie rozhodol podľa správneho ustanovenia zákona a tento aj správne vložil.

28. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ust. § 255 ods. 1 CSP. V tomto prípade bola v odvolacom konaní plne úspešná žalovaná a preto jej odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

29. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa predchádzajúceho odseku neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.